

ŻYCIE DLA BOGA

Tekst biblijny: 1 P 3,8-9; 4,7-8

Cel lekcji:

Poznanie: Zrozumienie, iż życie w miłości, zgodzie, pokorze i współczuciu jest najważniejszym priorytetem wierzącego.

Odczucie: Odczucie odpowiedzialności za naśladowanie przykładu Jezusa w życiu dla bliźnich.

Działanie: Przyjęcie powołania Chrystusa do życia według Bożych zasad, wśród których miłość jest pierwszą i najważniejszą.

Plan nauczania:

I. Poznanie: Życie i miłowanie.

A. Jakie pięć nakazów nakłada „w końcu” Piotr na swoich adresatów w 1 P 3,8?

B. Jakie trzy nakazy dodaje Piotr w 1 P 4,7-8 w świetle faktu, że koniec wszystkiego jest bliski? Który z tych nakazów jest „nade wszystko”?

II. Odczucie: Doświadczenie współczucia Chrystusa.

A. Co jest konieczne, by doświadczyć współczucia, miłości i dobroci dla bliźnich (1 P 3,8)?

B. Co to znaczy „mieć gorliwą miłość jedni ku drugim” (1 P 4,8)?

III. Działanie: Przyjęcie Bożego powołania.

A. Do czego według Piotra (1 P 3,9) zostaliśmy powołani, abyśmy mogli odziedziczyć błogosławieństwo?

B. W jakim kontekście Piotr wzywa swoich adresatów, by zachowali jasność umysłu i panowanie nad sobą, aby mogli się modlić (1 P 4,7)?

Podsumowanie: Piotr kieruje wezwanie do swoich adresatów w kontekście bliskości sądu, aby żyli według miary życia Chrystusa, będącego przykładem miłości, współczucia, pokory, harmonii i dobroci oraz innych dobrych cech, które Piotr zaleca swoim adresatom. Piotr postrzega stosowanie tego standardu jako Boże powołanie dla chrześcijanina, a efektem przyjęcia tego powołania jest otrzymanie Bożego błogosławieństwa.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: 1 P 4,1-2.

Klucz duchowego rozwoju: Jezus jest naszym Wzorem we wszystkich sprawach. Cierpienia, których doświadczył, uzdolniły Go do pokonania grzechu (por. z Hbr 2,10; 5,8-9). Nasze cierpienie ze względu na Niego uzdolni nas do zwyciężania, a ponadto będziemy się uczyć i wzrastać dzięki zdobywanemu doświadczeniu. Piotr stwierdza: „Kto cieleśnie cierpiał, zaniechał grzechu” (1 P 4,1). To doświadczenie wzrostu następuje wyraźnie w kontekście czynienia tego, co prawe (1 P 2,20-21; 3,14.17). Nikt nie cierpi za czynienie tego, co prawe, jeśli jednocześnie zachowuje grzeszne nawyki. Jedynie człowiek zdecydowany odrzucić grzech jest gotowy cierpieć za to, że czyni dobro. To przypomnienie powinno być zachętą dla tych czytelników listów Piotra, którzy doświadczają cierpienia wskutek tego, iż są wierni swoim przekonaniom.

Tylko dla nauczyciela: Wciąż toczy się dyskusja w kwestii kontekstu cierpienia, do którego nawiązuje Piotr. Czy kontekst ten stanowiła tylko werbalna przemoc, obmowy i złośliwe pomówienia? A może była to także przemoc fizyczna? Piotrowi chodziło jednak nie o rodzaj prześladowania, ale powód prześladowania. Karen Jobes zauważa, że według Piotra „przeznaczenie Chrystusa jest przeznaczeniem chrześcijanina”. Co do powodu prześladowania, zauważa: „Apostoł starannie ogranicza rodzaj cierpienia do tego spowodowanego przez prześladowanie tylko za to, że nosi się imię Chrystusa (1 P 4,14-16)” (Karen Jobes, *1 Peter*, Grand Rapids 2005, s. 45).

Wstępne zadanie i dyskusja: Przeczytajcie 1 P 2,13-17. Omówcie to, czego Piotr oczekiwał od swoich adresatów w kwestii ich postępowania jako wydających świadectwo wiary wobec niewierzących. Sednem ich postępowania miało być „poświęcanie Chrystusa Pana” (1 P 3,15) w ich sercach i zachowywanie „sumienia czystego, aby ci, którzy zniesławiają dobre chrześcijańskie życie wasze, zostali zawstydzeni, że was spotwarzali” (1 P 3,16).

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: W 1 P 3,8-9 Piotr podsumowuje swoje omówienie tego, jak należy żyć w świecie, rozpoczęte w 1 P 2,11. Używając wyrażenia *de telos* („w końcu”, „podsumowując”), wzywa wszystkich do życia w harmonii, współczuciu, miłości, miłosierdziu i pokorze. Wierzący nie mają odpłacać złem za zło czy zniewagą za zniewagę. Zamiast tego mają odpłacać błogosławieństwem, gdyż zostali powołani do takiego sposobu życia, aby mogli odziedziczyć błogosławieństwo. Wszystko, co następuje, aż do „Amen” pod koniec 1 P 4,11, jest napisane w tym kontekście.

Komentarz biblijny

I. Dziedziczenie błogosławieństwa (przeczytaj 1 P 3,8-12).

Po wezwaniu adresatów do chrześcijańskiego życia Piotr cytuje Ps 34,13-17, by wyjaśnić, jak możemy odziedziczyć błogosławieństwo nawet w obliczu opozycji ze strony złych ludzi. Tajemnica jest podwójna - po pierwsze, trzeba zaprzestać mówić i czynić zło, a zamiast tego czynić dobro i dążyć do pokoju (1 P 3,10-11); po drugie, trzeba ufać, że Pan wysłucha modlitwy sprawiedliwych i obroni ich przed tymi, którzy czynią zło (1 P 3,12). Dawid, który napisał Psalm 34 uciekając przed wrogami usiłującymi go zgładzić, nauczył się, jak ufać Bogu i odpłacać dobrem za zło. Przeczytaj cały psalm i

zastanów się nad tym, że Dawid dobrze traktował swojego wroga, Saula, a także nad błogosławieństwem, które Dawid odziedziczył.

Do przemyślenia: Jak to, co czynię w ramach więzi z innymi, prowadzi do odziedziczenia błogosławieństwa?

II. Chrzest - śmierć cielesna, życie w Duchu (przeczytaj 1 P 3,18-22).

Ten trudny fragment wymaga, byśmy nie tracili z oczu głównego zagadnienia, skupiając się na zagadnieniach pobocznych wprowadzanych przez Piotra. Chrystus umarł za nasze grzechy, aby przywieść nas do Boga, a chrzest symbolizuje naszą śmierć dla grzechu, abyśmy zostali przywiezieni do nowego życia w Duchu. Przez chrzest symbolicznie uczestniczymy w śmierci, pogrzebie i zmartwychwstaniu Chrystusa do nowego życia (por. z Rz 6,3-4). Chrzest zbawia nas nie przez zewnętrzny proces zmycia brudu z ciała, ale przez zmartwychwstanie Chrystusa i nasze zaangażowanie w posiadanie czyścącego sumienia wobec Boga (1 P 3,21-22).

Trudna część tego fragmentu, w wersety 19-20, nawiązuje do historii wielkiego potopu, aby wprowadzić ideę arki Noego jako symbolu chrztu (1 P 3,21). „Duchy będące w więzieniu” oznaczają mieszkańców przedpotopowego świata, „które niegdyś były nieposłuszne, gdy Bóg cierpliwie czekał za dni Noego, kiedy budowano arkę” (1 P 3,20). Chrystus głosił ewangelię w Duchu „umarłym” podobnie jak Noe, tak aby istniała podstawa do ich osądzenia (1 P 4,6). Są oni nazwani duchami będącymi w więzieniu, gdyż metaforycznie są zachowani na sąd w dniu ostatecznym (por. z 2 P 2,4,9; Jud 1,6; Ap 20,1-3).

Do przemyślenia: Jak odpowiadasz na głoszenie Chrystusa w Duchu przez Jego posłańców? Co możesz zrobić, by współdziałać z Bogiem, aby upewnić się, że twoja reakcja prowadzi do zbawienia, a nie jedynie do zachowania na sąd?

III. Życie w perspektywie sądu (przeczytaj 1 P 4,7-11).

Piotr kończy tę część listu, która mówi o tym, jak żyć jako pielgrzymi i wychodźcy w świecie. Wzywa swoich adresatów to eschatologicznej czujności - świadomości bliskości sądu: „przybliżył się koniec wszystkiego” (1 P 4,7). Wobec tego sądu Piotr wzywa do zachowania umysłowej trzeźwości niezbędnej do efektywnej modlitwy, a ponad wszystko do wzajemnej miłości. Cytuje przy tym Prz 10,12, stwierdzając, że miłość zakrywa mnóstwo grzechów (por. z Jk 5,20), co ma oznaczać, że miłość „nie myśli nic złego” (1 Kor 13,5) - nie skupia się na wyrządzonych sobie krzywdach. Bóg traktuje wierzącego z nie mniejszą miłością. Naszym obowiązkiem jest więc „usługiwać drugim tym darem łaski, jaki każdy otrzymał, jako dobrzy szafarze rozlicznej łaski Bożej” (1 P 4,10). To usługiwanie ma być pełnione „z mocą, której udziela Bóg, aby we wszystkim był uwielbiony Bóg przez Jezusa Chrystusa” (1 P 4,11).

Do przemyślenia: Co w twoim życiu świadczy, że żyjesz w poczuciu bliskości sądu? Jakie byłoby twoje życie, gdybyś każdego dnia żył tak, jakby był to ostatni dzień twojego życia?

Pytania do dyskusji:

1. Jakie błogosławieństwa otrzymałeś dzięki temu, że czyniłeś to, co prawe, pozostawiając konsekwencje Bogu?

2. Według 1 P 3,12; 4,7 jaką rolę odgrywa modlitwa we wzywaniu wierzących do życia w świadomości bliskości sądu?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Chrześcijanie często bywali niezrozumiani przez ich sąsiadów i społeczności, w których żyli. Ich spotkania traktowano jak potajemne rytuały, gdyż spotykali się oni w prywatnych domach i oddawali cześć Bogu w sposób zdecydowanie odmienny od powszechnie przyjętego. Ponieważ spożywali „ciało” i pili „krew” Tego, którego czcili, obchodząc wieczerzę Pańską, oskarżano ich o kanibalizm. Ponieważ nazywali się „braćmi” i „siostrami”, urządzali „uczty miłości” i pozdrawiali się braterskim „pocałunkiem miłości” (1 P 5,14), oskarżano ich o praktykowanie rozpusty i inne przejawy niemoralności. Wobec tego rodzaju fałszywych posądzeń Piotr wzywa wierzących, by właściwie reprezentowali Chrystusa wobec swoich sąsiadów, aby nie dawać powodów do nieporozumień ani podstaw do fałszywych oskarżeń. Jednak choć Chrystus był niewinny i nie uczynił nic złego, został uśmiercony, a więc wierzący powinni się spodziewać, że mogą zostać podobnie potraktowani.

Pytania do przemyślenia

1. Jak możesz zawstydić tych, którzy fałszywie oskarżają twoje postępowanie i wierzenia?
2. Jak powinienes żyć w świadomości kruchości życia i bliskości sądu?

Zadanie: Omówcie to, jak społeczeństwo postrzega adwentystów dnia siódmego i jakie błędne pojęcia funkcjonują na ich temat. Jak możecie podjąć aktywne działania, by uniknąć takich nieporozumień albo je skorygować? Jak możemy właściwie reprezentować Chrystusa i Jego Kościół w naszym społeczeństwie?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Wielu ludzi nieakceptowanych w społeczności albo doświadczających wrogości w społeczeństwie, ma problemy z zaniżoną samooceną a nawet depresją. Psychologowie zauważyli, że jednym z najlepszych sposobów radzenia sobie z takimi problemami jest nawiązanie łączności z ludźmi i służenie potrzebującym. Radość i zadowolenie płynące z służenia innym, którzy znajdują się w trudniejszej sytuacji, sprzyjają wydzielaniu korzystnych substancji chemicznych w mózgu - takich jak endorfiny, dopamina i oksytocyna - zwiększających odczucie przyjemności, szczęścia i zadowolenia oraz pomagających łagodzić ból i stres. Dobrodziejstwa korzystnej samooceny pojawiają się wtedy, gdy osoby, którym służymy, wyrażają wdzięczność. Rada Piotra, by miłować się wzajemnie, oferować bez wymawiania gościnność oraz usługiwać innym otrzymanymi darami, jest zupełnie zgodna z tymi środkami prowadzącymi do osiągnięcia obiecanych błogosławieństw.

Zadanie: Zachęć uczestników lekcji do sporządzenia listy nakazów i zaleceń zawartych w 1 P 3,8—4,11 oraz dobrodziejstw i błogosławieństw, jakich możemy oczekiwać w wyniku stosowania tych nakazów i zaleceń. Omówcie jeden lub dwa przykłady działań, jakie uczestnicy lekcji mogą podjąć w celu stosowania rad przestudiowanych w tej lekcji.